

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3506/2023
08.11.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Бранка Станића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужила АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије, са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужила и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1537/23 од 07.04.2023. године, у седници одржаној 08.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужила и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1537/23 од 07.04.2023. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужила и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1537/23 од 07.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1577/21 од 26.01.2023. године, ставом првим изреке, дозвољава се објективно преиначење тужбе учињено од стране тужила у поднеску од 01.09.2022. године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужили АА на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године исплати укупно 8.425,01 динара у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом ближе наведено у овом ставу изреке. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужила АА тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставовима петим и шестим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила ББ тражила да се тужени обавезе да јој, за период од новембра 2020. године закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за

коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом осмим изреке, одлучено је да се тужиље ослобађају плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1537/23 од 07.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиља и потврђена првостепена пресуда у ставовима трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиље и тужени су благовремено изјавили ревизије, због погрешне примене материјалног права, тужиље побијајући је у делу којим је одлучено о трошковима поступка, а тужени побијајући је у усвајајућем делу, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Тужиље су поднеле одговор на ревизију, предлажући да се ревизија туженог одбаца као недозвољена.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиља, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ни један од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужени о томе приложио одговарајуће пресуде. Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљено питање права запосленог на исплату минималне зараде тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136. о утврђивању минималних надница.

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиља као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, ревизијом тужиља се оспорава другостепено решење којим је потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу седмом изреке првостепене пресуде и којим је одлучено о трошковима поступка по жалби. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка, не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужила и туженог, као изузетно дозвољеним применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије тужила и туженог нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 10.03.2021. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 8.425,01 динара динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 28. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија тужила изјављена против другостепене одлуке у делу одлуке о трошковима поступка, којом је одлучено о споредном тражењу тужила, које не чини њихово главно потраживање, то ревизија тужила није дозвољена.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић